

TOTEM

ROČ.
Č.4

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

DOBŘUŠSKÝCH
SKAUTŮ

2011

ÚVODNÍ SLOVO

Právě otvíráte druhé číslo oběžníku Totem v roce 2011 a mojí milou povinností je pozdravit Vás jménem celé redakční rady a představit Vám, co zajímavého najdete na následujících stránkách.

Během měsíců ledna a února proběhlo několik tradičních střediskových akcí. Hned z kraje ledna se především mladší členové dobrošského Junáka účastnili již po desáté Tříkrálové sbírky. Další akcí naopak pro starší členy a přátele byl výroční sněm spojený s výborným ovarem. A do třetice se v únoru konal již sedmý ročník Malého velkého plesu, o kterém Vám nemohla poreferovat vhodnější osoba, než hlavní organizátorka plesu Pavlač.

Samozřejmě nechybí zápisy z činnosti jednotlivých oddílů. Některé oddíly dokonce v těchto mrazivých měsících vyrazily na výpravu.

Ze série tipů na... v tomto čísle najdete tip na výlet, na hru a nově na hudbu. Nechte se nalákat, a pokud sami máte nějaký zajímavý tip, neváhejte nám napsat, rádi ho uveřejníme.

Konzumenty piva je bezpochyby většina našich dospělých čtenářů, (to jsem se přesvědčila na ovaru:-)). Aby vaše konzumence dostala nějaký cíl, můžete začít sbírat pivní etikety, o kterých se více dočtete od strany 19.

Velmi pěknou vzpomínkovou rubrikou je Kde jsme

tábořili. Tentokrát se vydáme na tehdejší tábořiště skautek do Dolního Dvora.

Následuje rozhovor s člověkem, který v poslední době pomohl s přípravou plesu. A závěrem si můžete zkusit vyluštit čínskou šifru.

Když jsem se dnes ráno v sedm hodin probudila, už bylo venku světlo. Není divu, když už máme za sebou Tři krále i Hromnice a tedy o krok a hodinu více světla. To nám přislubuje blížící se jaro. Na rozloučenou Vám chci popřát pěkné následující dva měsíce, plné jarního slunka!

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo

Obsah Totemu

3 - Střediskové dění

- Tříkrálová sbírka
- Výroční sněm a ovar
- Malý velký ples v klobouku
- Meďátka
- Světlušky
- Slunečnice
- Vlčata
- Mohykáni
- Zmrzlínek dodatek

16 - Tip na výlet

- Pálava

17 - Tip na hru

- Carcassonne

18 - Tip na hudbu

- Žamboši

19 - Co můžeme sbírat?

- Pivní etikety

22 - Kde jsme tábořili

- Dolní Dvůr

24 - Rozhovor s ...

- Týnou Poláčkovou

26 - Pro pobavení

27 - Poslední stránka

- Uzávěrka
- V příštím čísle
- Tiráž

28 - Citát

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Nový rok začal pro mnohé dobrušské skauty tradiční Tříkrálovou sbírkou. O akci samotné tu bylo napsáno více než dost v minulých číslech, proto jen stručně shrnu letošní ročník pohledem účastníka.

Po jistě náročných přípravách, zahrnujících od obnovy královských korun a komet po veškeré technické a personální zajištění akce, nastal konečně dlouho očekávaný víkend. V sobotu dopoledne se sešla

početná skupinka koledníků na faře, aby patřičně nastrojena a vyzbrojena vyrazila do ulic Dobrušky a přilehlých vesnic. Ani letos nechyběly cukříky a kalendáře, pořádně černé obličejové všechny Baltazarů a hlavně odvaha a odhodlání malých i velkých králů čelit nepříznivému počasí a roznášet radost třeba i v podobě zpěvu známé koledy. Nejvyšší členové skupinek měli tu čest vyzdobit futra dveří známým nápisem K+M+B+2011 (zdalipak si vzpomenete, copak

ve skutečnosti znamená?).

Zapomenout nesmíme na to hlavní! Poděkovat všem lidem, kteří vzácným královským hostům otevřeli a přispěli do pokladničky na dobrou věc. Kolik peněz se letos vybralo se můžete podívat na stránkách www.trikralovasbirka.cz. V Dobrušce to bylo úctyhodných 373 181 Kč. Tak zase za rok!

Béna

VÝROČNÍ SNĚM A OVAR

Už jsme si zvykli, že každý rok je v lednu na programu několik akcí, avšak pro mnohé ta pravá, odpočinková, plná setkání, dobrého jídla a pití je právě OVAR spojený s VÝROČNÍM SNĚMEM. Nejdříve se tradičně zamyslíme nad uplynulým rokem v krojích nahoře v klubovně, a pak to společně probereme neoficiálně ve vzpomínkách až dlouho do noci. A letos tomu nebylo jinak.

Dvacátý devátý den ledna roku dva tisíce jedenáct začalo být u klubovny rušno již od rovných dvanácti hodin. To jsem tam totiž dorazil já, ale zejména Tomáš „Horác“ Horák (odkojený Vamberským skautským mlékem), který jakožto mistr ovaru měl vše na starosti a já byl jeho nuzný přísluhovač a „podej-přidrž-přines“. Tomáš měl v autě všechno potřebné pro naši část práce – tedy maso a spol. Po příjezdu Petra jsme probrali taktiku a v rychlosti rozestavěli před Konírnou brutary, abychom mohli začít vařit. Ve volných chvílích jsme připravili i interiér Konírny, horní klubovnu a všechno občerstvení. Petr si pak uvědomil, že nezměnil čas na pozvánce a lidé tu tak budou o hodinu dříve, nicméně to nemohlo ničemu vadit. Ovar se už vařil, lidé se pomalu začali scházet a If nahoře netrpělivě připravoval prezentaci z fotografií uplynulých akcí. Hluboko po páté hodině již začali být všichni nervózní, jak to, že se nic neděje, ale Petr to pochopil a společnými silami jsme svolali veškerý lid nahoru do klubovny, která byla opravdu celá obsazená krojovanými fešandami a fešáky. Mohl tak začít slavnostně Výroční sněm, kterému byli dokonce přítomni i přespolní Králík s Doktorem z Nového Města n. Metují. Petr se po minulých letech v proslovu nevidaně zlepšil (v ohledu na laické publikum), a tak pokud

někdo hořekoval před lety, že jsou součástí sněmu jenom samá čísla a nic zajímavého, nemohl teď říct vůbec nic – zavzpomínali jsme si nad provedenými akcemi loňského roku, čísla byla jenom okrajová a informační pro pořádek, ocenili se Řádem Zlaté mohykánské želvy Koule, Vlasta a já, a celé to netrvalo více než tři čtvrtě hodiny i se závěrečným společným focením na památku. Poté se již mnozí raději z krojů převlékli, aby si je neumastili, a sestoupili zpět do Konírny a k venkovním ohňům (nebo do kluboven, dle toho, jak chtěl mít kdo soukromí...) a začala ta neoficiální část, zkrátka a dobře: „pobavit se“. Maso již bylo po schůzi připraveno, a tak se každý mohl do sytosti (doufám, nikdo si nestěžoval...) nacpat ovarem – nejen libovým, prorostlým či tučným, ale zkusit i ledvinku, slezinu, srdíčko a různé jiné dobroty, které třeba běžně doma nemívá. S Tomášem jsme se dobrou hodinu nezastavili a jen a jen vydávali porce, o jaké si kdo řekl. Chleba se snědlo málo, maso všechno. Protože nikdo neriskoval žaludeční vředy a snažil se ovar zapíjet nabízeným chmelovým mokem, došlo k situaci, kdy musel vypomocť ve večerních hodinách Kim, sednout s Janou do auta a dovést novou dávku tohoto nápoje. Nakonec vše dobře dopadlo a nikdo neměl kvůli tomuto výpadku přísunu tekutin zdravotní potíže. Nekončné řady nádob na polívku u brutaru daly signál k tomu, aby se příští rok na vodě nešetřilo a všichni si tak ještě druhý den k obědu mohli zavzpomínat u výborného vývaru z ovaru. Co se dělo v Konírně, zůstane v Konírně, ale třeba říct, že se zřejmě sešla dobrá parta, která měla chuť bavit se, zaspívat si a zavzpomínat, poněvadž tam vydrželi do hlubokých ranních hodin. Nechyběla samozřejmě ani kapela. Já s Tomášem jsme

zatím po rozdání veškerého masa umyli brutary, aby nám ta nejhorší práce nezbyla na druhý den, a odebrali jsme se okolo jedné hodiny ráno spát do útulné a příjemně vytopené roverské klubovny, neboť jsme byli celkovou přípravou dost zmoženi a zimou promrzlí, a tak nám je i dodnes dění v Konírně patřičně utajeno. Druhý den ráno jsem bohužel musel ze studijních záležitostí odjet okamžitě domů, takže jsem se dalšího úklidu nezúčastnil, nicméně Petr, Gor, Koule a Tomáš kmitali do oběda, aby dali všechno do původního stavu. Nakonec se údajně velkou měrou přičinila i Týna, která v odpoledních hodinách stírala klubovny. Všem těmto (i dalším, na které jsem zapomněl) patří velký dík, bez vás by tento letošní Výroční sněm – Ovar tak dobře nedopadl!

Když teď zpětně zavzpomínám, kolik lidí bylo této akci přítomno, napadá mne číslo padesát, možná více, možná méně, odhad mám špatný. Skauti, roveři, oldskauti, činovníci, přátelé Junáka Dobruška atd. Okolo půlnoci bylo stále přítomno přes dvacet lidí! Proto se mi akce jeví jako velmi vydařená, počasí naštěstí vydrželo, a tak jsme kromě zimy neměli jiného nepřítele. Kdo nepřišel, prohloupil! Těšme se na příští rok!

W. NDRA

Výroční sněm

Ovar

malý velký ples v klobouku

Od půlky ledna se po celé Dobrušce začaly objevovat plakáty, které zvaly širokou veřejnost na Malý velký ples v klobouku. Čas rychle utíkal, lístky v infocentru ubývaly, téma plesu bylo čím dál více probíráno a řešeno. Najednou byla sobota 12. února dopoledne a v Kulturním domě v Dobrušce začalo být živo. Samotné přípravy na ples sice začaly o mnoho dříve, ale teď bylo nejdůležitější to vše nachystat na večer. Přivezla se tombola, která se pečlivě srovnala podle čísel, na oponu se pověsil nakreslený Bob a Bobek, na stěnách přibýlo mnoho hlav s kloboukem. Stoly se vyzdobily větvíčkami ve vázičkách, vybavily se číslem, programem, odpovědnými letáčky a drobným občerstvením ve formě perníkových houbiček. V předsáli se rozmístily soutěžní kartičky s jedlými a nejedlými houbami a z vlasců u stropu se pověsily

slamáky, buřinky a další klobouky nejrůznějších tvarů a barev. Práce šla rychle od ruky a za chvíli bylo vše hotové.

Samotný ples začal ve 20 hodin. K poslechu i k tanci hrála nám již známá hudební kapela Pokrok z Kostelce nad Orlicí. Ve 20:30 zahájil ples hříbek s muchomůrkou, kteří seznámili přítomné návštěvníky s programem a vysvětlili pravidla celovečerních her. Další slovo dostal taneční klub Akcent, který předvedl úvodní předtančení. Dál se večer nesl v tanečním rytmu, prodávala se tombola, která v sobě skrývala kromě výherních a nevýherních losů také losy soutěžní, lidé zkoušeli své štěstí v poznávací soutěži hub a v přestávkách si mohli číst příběhy Boba a Bobka, které viseli u šatny. S úderem půlnoci vystoupil na pódium Mistr Petr a začala skvělá kou-

zelnická show. Předvedl nám kupa kouzel se šátky a provazy a k údivu všech vykouzil i čtyři živé holubičky, která zas na konci nechal zmizet. Po jeho velkolepém představení došla řada na vyhodnocení soutěží a vylosování šťastných výherců. Tanec a zábava dále pokračovala až do půl třetí, kdy se s námi kapela rozloučila a popřála nám dobrou noc.

Ze spokojených tváří na plesu a z kladných a milých ohlasů po něm si troufám říct, že letošní, již sedmý, ročník skautského plesu byl úspěšný a všem se líbil. Děkuji všem, co přidali ruku k dílu nebo nás jinak podpořili. A kdo ples nestihl, určitě bude mít šanci zase za rok.

Parlac

ODDÍL mečátek

Tygři byli v tělocvičně.

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Po Vánocích a Novém roce jsme se opět potkaly ve světluškovské klubovně. Ač by se řeklo, že budou světlušky po prázdninách vydováděné, opak byl pravdou a tak stál před námi těžký úkol – udolat světlušky. Na schůzkách jsme se o to snažily opravdu každý pátek. Mrazíky nám sice nedovolily chodit často ven, zvládly jsme to ale i uvnitř, pěkně v klubovně s krbovými kamny.

Holky opět po době zaujala hra Nervíky, tam se projeví ti opravdoví nerváci. Taký jsme jednu figurku „popravily“ a několikrát jsme musely přivazovat nové a nové provázky... Dále se prosadila hra na „rozesmívánou.“ Seděly jsme v kroužku a světluška uprostřed se nás nejrůznějšími způsoby snažila rozesmát. Kdo se první zasmál, šel doprostřed. Většinou to byla

opravdu legrace. Ke konci, když uprostřed chtěla být téměř každá světluška, bylo už těžké poznat, kdo se zasmál první a kdo tedy má jít rozesmívat :-). Další schůzky jsme hráli hru bingo, kterou si holky pamatovaly z tábora a moc je bavila. No a taky AZ kvíz, kde světlušky odpovídaly na jednoduché a občas vtipné otázky.

Na schůzkách jsme ale nehrály jen hry, my jsme také vyráběly. Markétka přišla s perfektním nápadem vyrobit z krabice taková akvária – něco podobného dělaly ve škole. A tak jsme donesly krabice, ze skříně vzaly barevné papíry, pastelky a fixy a začaly jsme. Většina světlušek už své dílo dodělala, a tak se můžete kouknout v příložené fotodokumentaci, jak se jim to povedlo.

Venku jsme jednou také zkusily malý experiment. Hrály jsme klasickou „schovku“, ale musely jsme být potichu a nesmělo se běhat. Bohužel už to bylo na konci schůzky, takže na příště hru doladíme a dáme vědět, jestli měla úspěch, či nikoliv.

Naši poslední činností na schůzkách byly odborky. Holky se snažily, nosily výrobky – Hanička splnila „keramiku“ a vyzdobila nám klubovnu moc pěkným věšáčkem na klíče. Všechny světlušky splnily po vysvědčení odborku „školní prospěch.“ – gratulujeme! Jája začala dělat ekologa a Karolínka stopaře. No prostě se holky snaží a snad budou takhle pokračovat i dál! A to je za poslední dva měsíce vše.

Kafka

Akvárium

Putování po Africe

Podmořský svět

Hra Městečko světla

Pondělí 17.1.2011 – Morseovková schůzka

Dneska jsem přišla holky – Káfu a Marušku podpořit na schůzku, protože Terka nemohla a náhodou jsem byla v Dobrušce. Na úvod holky hledaly po klubovně písmenka označená čísly, výsledek „tajenky“ byl A. B. Svojsík, přičemž jsme si ujasnily, kdo to byl. Nejrychlejší byla Báďa, za ní v těsném závěsu Terka a třetí místo získala Šája.

Schůzka se však nesla v duchu morseovky. Každá družinka měla kartičky své barvy rozházené v okolí klubovny. Cílem první hry bylo je najít. Přesněji řečeno „je najít všechny“. :-) Hra dopadla nerozhodně, protože Babočky věděly, kde mají poslední lísteček Sovičky a naopak, tak jsme to obchodnický proměnily:-)

Byla dost zima, takže jsme se přemístily zpět do klubovny, kde se rozběhla vášnivá debata na téma co to morseovka je a na co je. To byla dost legrace, ale světlušky máme vcelku vzdělané:P. V další části se losovaly „tečky a čárky“ z klobouku, a protože už všechny věděly „jak nám ta morseovka funguje“, měly v časovém limitu vymyslet co nejvíc pomocných slov (nejvíc se mi líbilo: „hahahaha“ místo hrachovina :-)).

Na závěr jsme si udělaly mírný vhled do „historie“ (čímž

jste se opět vrátily nejen ke Svojsíkovi, ale i Baden-Powelovi). Světlušky měly v textu vynechaná místa a podle smyslu je měly doplnit. Nejúspěšnější byly Lišky (viz obrázek), v těsném závěsu Podhorky, pak dlouho nic a třetí místo nakonec vybojovaly Babočky.

PS: Terka se rozhodla plnit Modrý šíp, tak přeji hodně odhodlání! 8-)

Neděle 6.2.2011 – Divočina

První letošní výprava! A sešlo se nás 14! Vypravily jsme se do Spů a ze Spů údolím Janovského potoka. Bohužel jsme příliš nepočítaly s oblevou, která se dostavila ve vší síle a její důsledky jsme měly právě dnes na vlastní kůži všechny pocítit.

Během celé výpravy nás provázely dvě hry – první (jednoduše řečeno) „Postav se čelem k Chlístovu“ – byla opravdu velice zábavná, hlavně tedy pro nás se Šárkou, protože přestože jsme si po každém „pokusu“ ujasnily, kde Chlístov je a kam jdeme my, vždycky se našlo pár světlušek, které byly schopné se otočit úplně čelem zad. :-) Tak příště, holky!;-) Druhou hrou byla tzv. Brána. Kdykoliv jsme vykřikly: „Brána!“, světlušky se sešikovaly do dvojic a poslední musel všemi bránami proběhnout:-)

U klád jsme se rozhodly dát si oddych. Anežka s Hruškou mi pomohly připravit obdobu

Kimovky – každá světluška darovala jednu věc, věci jsme rozmístily kolem cesty a úkolem bylo cestu projít, zapamatovat si co nejvíc věcí, které nepatří do přírody. Mezitím, co jsme Kimovku chystaly, holky tvořily domečky v lese. Každý měl svůj příběh, to bylo moc krásný. Pokračovaly jsme návštěvou muzea – byla jsem ředitel s pošoupělým brýlem na špičce nosu :-D a procházely jsme jednotlivými patry, kde nám skupinky představovaly vzácné exponáty, vysvětlovaly, proč jsou tak vzácné, a seznamovaly nás s jejich historií. Viděly jsme např. obydlí pravěkého muže (Klíště a Myška), autentický obraz Karla IV. (Vrča s Anet), prostory, kde se natáčela Sněhurka (Lucák s Bárkou), či vzácný pařez obývaný lesními skřítky (Anežka + Hruška).

Další cesta vedla údolím, kde byly ještě zbytky sněhu, ledové vodopády, lávky a v neposlední řadě jsme musely překonat i spadlé stromy! Největším zážitkem se však stalo obejití zledovatělé cestičky, která vedla prudce dolů. Šplhaly jsme o něco výš po stráni a nebylo to jednoduché. Vlhko a listí udělalo své, takže jsme opravdu měly co dělat. Dál jsme se posouvaly s největší obezřetností, husím pochodem a vzájemně jsme si pomáhaly. Když jsme se konečně dostaly zase na cestičku, zapily jsme to horkým čajem a za chvíli už nás čekal krásný vodopád.

Výprava - přechod lávky

Výprava - u Zákraví

Když jsme se vyšplhaly až k Zákraví, celé prokřehlé, s promočenýma botama a s opakujícími se otázkami „kdy už tam budeme“, nadešel ten slavný okamžik předání odborek: -) Lucka splnila podmínky u Čtenáře a Sběratele (ubrousků), Bára získala odborku Plavce a Houbaře, Terka (Myška) Chovatele právě tak jako Tanker, Šája Tanečnicka (ale nášivku musíme dodat časem, protože nebyla bohužel na skladě), Myška již zmiňovaného Divadelníka a Čtenáře (píše dokonce s kamarádem vlastní knihu) a z Klíštěte je zdatná Zahradnice. Všechny jsme jim pográtulovaly, jak jsou šikovné a cestou do Chlístova jsme hrály Molekuly. Nálada již byla značně pokleslá, což se ovšem změnilo, když se na bahnité cestě objevil první vůz a nastal přesun do klubovny. Holky nejprve nechtěly uvěřit, že je to opravdu můj tatka: -), ale ve vytopeném autě byly najednou všechny strasti zapomenuty a až do Dobrušky bez přestání brebentily:-)

V klubovně jsme zatopily, natahaly tam matrace, holky se svlíkly z mokrejch věcí, vybraly si jiné v našem „hrabáčku“, mikiny na nohy, každá ponožka jiná a tak:-) Jedna místnost (VIP) byla uzavřená modelkovská – předvádělo se samozřejmě na stole – molu, u kamen se pak svačilo, hrály se mafiáni apod. Schůzku jsme nakonec

ukončily už v 15h. (do klubovny jsme dorazily kolem 13h.). I tak jsme byly všechny promáchané a unavené. Každopádně zážitek to byl doživotní. 8-)

Pátek 25. 2. Den sesterství

V úterý 22. 2. byl DEN SESTERSTVÍ. Aby se holky dozvěděly „proč to vlastně máme a že to vůbec máme“, vyprávěla jsem jim nejdřív, jak to vlastně s tím skautem v začátcích bylo, že skautovali jenom kluci a až později holky a taky, jak se seznámili Robert Baden-Powell s Olave :-P! Den sesterství nebyl dnem sesterství od začátku – říkalo se mu i Vzpomínkový den. Takže jsem se rozhodla „zavzpomínat“ na Meddyho a přimět k tomu i světlušky, které samozřejmě neměly ani potuchy, kdo to Meddy byl. Došlo tedy k narušení několika schůzek a práce několika lidí :-D. Každopádně informace se sešly více než zajímavé:-) Kde Meddy bydlel, kde se narodil, kdo to byl, jaký byl, jak vypadal, no a taky, jak přišel Meddy ke své přezdívice.. – Velice výmluvné však bylo, že ani jedna z družinek nezjistila (respektive ani ji to nenapadlo a nebyly samy), jak se Meddy jmenoval doopravdy. :-) Ostatně.. spousta lidí ho znala jako Meddyho a jeho pravé jméno nevěděli – ovšem u obou družinek se objevila jedna opravdu cenná informace, totiž – BYL TO PRAVÝ SKAUT! A

to je podstatné! Když jsme si to tedy ujasnily – vyhrály Hanička s Lucákem (snad se nemýlím;-)), začaly jsme hrát schovko-honičku kolem klubovny:-) Ale protože byla ohromná zima, brzy jsme to vzdaly. Na schůzku taky dorazila na chvilku Kafka s klíčem, protože můj má ještě někde Andy :-) (a poreferovala mi, co se dělo na schůzkách minulých – takže pokud si to čtete VY, KTERÝCH SE TO TÝKÁ, tak mě to DOOPRAVDY MRZELO a naštvalo a doufám, že se takovýhle podařený „akce“ už nebudou nikdy opakovat! :-(Howgh!

Na závěr schůzky jsme si zapálily svíčky a psaly jsme si psaníčka. To bylo hezký. :-) No a na úplný závěr – i v souvislosti s proběhnuvším Dnem sesterství jsme v duchu přemýšlely, koho nemáme rády a proč – co nám udělal, co nás na něm števe.. Potom jsme měly jméno dotyčného napsat na papírek, zamyslet se i nad jeho dobrými vlastnostma (samozřejmě že nemá jenom ty špatné!!) a v duchu jsme se mu snažily odpustit... Rituálně jsme potom papírek se jménem a samozřejmě se vším tím špatným spálily, abychom mohly naše přátelství s dotyčnou „obnovit“ a jak se tak říká symbolicky „začít znovu“. A tímto gestem skončila i poslední únorová schůzka...

V. Kovář

Výprava - u studánky na Husím krku

ODDÍL SLUNEČNÍK

Nastal nám rok 2011, ale kromě změny v psaní letopočtu se u nás v oddíle nic nezměnilo. Hned začátkem ledna se někteří z nás zúčastnili každoroční tříkrálové sbírky, na kterou jsme použily nové koruny, které jsme (nyní už minulý rok) pomáhaly vyrábět. Naše schůzky se většinou konaly ve velké klubovně nebo v roverské, jelikož v té naší je v těchto ne příliš teplých měsících, kdy teploty klesají téměř k absolutní nule dosti nevlídno. Na schůzkách si holky kromě probírání nejžhavějších témat také zahrály několik her na bodování do celoroční hry. Jednou si například zahrály na doktory a musely vyléčit svá nemocná zvířata a to tím, že po splnění zadaných úkolů našli vakcínu (injekční stříkačku), jež zachrá-

nila jejich čtyřnohé, dvounohé a možná i beznohé mazlíčky. Musím říct, že zvířata, která za získané body z docházky a z her vybarvují, jsou už pěkně barevná. Hráli jsme také hry jako třeba Město, jméno, zvíře, věc..., při které jsme si trochu procvičily naše mozkové závitky. Nechyběli ani hry jako elektrika, plácáná a nezapomnělo se ani na již proslulé a velice oblíbené městečko Forks. Kromě toho jsme museli využít příležitosti k vyzkoušení našich zbrusu nových uzlováků, které nám k Vánocům nadělil Ježíšek, a proto v rámci tréninku na každoroční mistryni uzlování, a také na blížící se závody, jsme prozkoušely všechny nám známé i neznámé uzle. A díky novým uzlovákům to šlo jedna báseň. Měsíc únor

byl pestrý spíše pro skautky staršího věku, protože se mohli zúčastnit výročního ovaru a také si zatancovat a pobavit se na skautském plese v kloboucích.

Na březen máme naplánovanou trochu netradiční výpravu, ale o té se zajisté dozvíte více v příštím čísle Totemu. Na konec přidávám jednu společnou fotku z tábora, na kterou jsem nedávno narazila. Je sice z léta a k aktuálnímu ročnímu období se příliš nehodí, ale jsme tu všichni po hromadě a myslím si, že by byla škoda, kdybych se s Vámi o ni nepodělila.

Pája

ODDÍL VLČAT

Samozřejmě i vlčata v novém roce stále pokračují ve svých schůzkách ve dnech pondělí, středa a pátek. Pokusím se vám tedy naznačit, co vše se stalo za ty dva zimní měsíce. Hned na začátku některé čtenáře možná zklamalo, když řeknu, že vlčata nebyli nikde na velké výpravě jako třeba v minulých měsících.

Hned ze začátku nového roku se vlčata účastnila Tříkrálové sbírky, kde chodily jako koledníci.

Sněhová nadílka nám umožnila zahrát si o schůzkách různé koulovačky, stavění sněhových bunkrů a dalších různých sněhových radovánek. Například jsme chodily s družinkami na

novohradskou stráň, kde jsme hráli hry o nejlepší skok do závěje, kdo první seběhne kopec, kdo první vyběhne kopec a další hry. Na schůzkách nás taky navštívil Petr, s kterým si vlčáci tavili nad ohněm v kotlíku smůlu a potom vyráběli smolné louče. V měsíci únoru proběhla také oddílová schůzka, při které se sešli pondělňáci, středečníci a pátečníci. Po rozdání dukátu jsme se přesunuli k nedalekým garážím, kde byla pro kluky připravená hra. Kluci byli rozděleni do dvou týmů, které se snažily nasbírat co nejvíce dvojic typu (pes-fena, kachna-kačer, lední medvěd-lední medvědice,...). Dvojce zvířat nebyly pospolu,

nýbrž byly poházeny po okolí. Úkolem bylo najít tu správnou spárovanou dvojici a donést ji ke svému týmu. Aby to nebylo tak jednoduché, vždy jedno zvíře z dvojce bylo zašifrováno do jednoduché šifry a území, kterým jednotlivci z týmu probíhali bylo střeženo hlídači. Když se vás hlídač dotknul, museli jste mu odevzdat svojí zvířecí dvojici.

V následujících měsících se snad udělá pěkné počasí a pojedeme na výpravu, ale o tom až v dalším čísle.

Vlasta

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Máme tu nový rok a všichni jsou určitě po vánočních prázdninách odpočatí. A my začínáme první schůzku v roce 2011. Stalo se dne 7.1. Na tuto schůzku nás přišlo celkem dost. Schůzka nebyla nijak zvláštní, jen po Vánocích bylo v klubovně špinavo a to vedlo k rozhodnutí o tom, kdo bude uklízet, ale nikomu se nechtělo. To vedlo k první hře roku 2011 a to byly Nervy. Všechny výhry a prohry se poctivě počítaly, ale další hra Divoký západ to mohla obrátit. Nakonec to dopadlo tak, že Kú-kačák měl nejmíň bodů a uklízel. To byla naše první schůzka.

Při dalších schůzkách jsme hráli spoustu her, ale je tu ještě pár věcí, které stojí za zmínění. A to třeba stavění tee-pee a chystání věcí na ovar. Bylo to velmi zajímavé, jelikož celý den mrzlo a nikdo neměl rukavice. Mladší kluci štípali, řezali a rovnali dřevo na ovar, který byl následující den.

Jednou jsme se také rozhodli, že si upečeme buřty, ale bylo všude mokro. To nás však neodradilo a šli jsme. Nejdříve jsem skočil do Marty pro buřty a chleba. Sehnali jsme hořčici a kečup, co zbyl po ovaru. Nabrali jsme tácky a směr Novohrajda. Jak jsem již říkal, všude bylo mokro, tak jsme to nevzali tradičně po poli, ale přes Křovice. Když jsme dorazili na místo, dali jsme klukům za úkol nasbírat dřevo na oheň. Potom co to nasbírali, zkoušeli rozdělat oheň, ale nedařilo se jim. Pro tyto účely jsme s sebou měli tuhý líh. Nakonec se nám podařilo rozdělat oheň. Našli jsme si klacky, na které jsme si napíchli buřty a hurá nad oheň je ohřát. Pokud mě paměť neklame, objevil se i nějaký ten buřtík na zemi. Jak jsme dopekli, začalo pomalinku poprchávat. Řekli jsme klukům, ať uhasí oheň a pomalinku jsme vyšli. Jak jsme tak šli, z malinkého deštičku se stal velký slejvák a my jsme cestou do klubovny

pořádně zmokli. Tuto schůzku jsme zakončili na cestě zpět celí mokří od bláta a zakouření, ale s plným břichem.

Poslední schůzku v únoru jsme se vydali na 3ci k hrazdám kde si každý vyzkoušel výmyk. Někomu to šlo, někomu hůř. Poté Tínek usoudil, že bychom mohli jít na Chlum. Cestou na Chlum se kluci zastavili u potoka a začali rozbíjet led. Chvilí jsme na ně koukali a poté se přidali. Jak jsme si tam hráli, čas utekl a my zjistili, že je akorát čas vyjít domů. A tak jsme šli cestou necestou podél potoka, až nás zavedl na cestu a poté do klubovny, kde jsme si dali sbohem.

Martin

DODATEK K MINULÉMU ČÍSLU

Letos to bylo zdánlivě chaotické už na začátku při domluvě termínu. V neděli mi volal Kozel, že jede od pondělí 27.12. a ostatní, včetně mě, ať si přijedeme ve středu. Z Kozla se nakonec vyklubal schopný manažer, který si přivezl partu mladých hasičů na stavění, která hned po odvedené práci ve sněhových závějích odjela. Takže se chytře nemusel drít sám a nám později přišedším udělal „full servis“ - hodný kamarád!

Z logistických a rodinných důvodů (poslední roky už ani jiné důvody nemáme) se vše balilo nečekaně už ve čtvrtek.

Nicméně stejně to byla paráda. Kdyby nám Petr pravidelně neoznamoval rozdíly teplot venku a uvnitř, bylo by nám rozhodně lépe. Maximum se myslím zastavilo na - 26°C, což se nedalo říci o některých spacácích a obuvi. Naštěstí nám babská návštěva z Prahy přivezla, kromě cukroví, i báječné pokrývky hlavy, takže se ta zima dala hned lépe snášet. Jen Kozlovi byla při balení trochu zima, jelikož mu shořela hodobožová bunda, což byl naštěstí jediný větší karambol akce. K tomu zničenému žebříku se Kozel s Kimem také přiznali, a když Petrovi vyprávěli, při jak hurónském výkonu

povolil, nakonec jim to pod přísahou vyrobení nového odpustil.

Letos z časových důvodů nebyla bohužel sauna. Na výsost se osvědčil ohňový koš. Bylo to poprvé, kdy nás nepálily oči a tolik jsme nesmrděli.

Na závěr, kdo tam všechno byl: Kozel, Kim, Pešek, Petr sen., Držka, Ronja, Simpa, Zdenka (skrytá sponzorka dobrušských skautů), mladí hasiči z Dobrušky (Lukáš a Dan), 6 brněnských skautů.

Držka

Dva kuchtíci

Obživa

Zasněný Sympa

Zbouráno

TIP na VÝLET

PÁLAVA

skutečně je ten
vápencový suk
zdaleka viditelný
(pohled od západu,
z Dunajovických
kopců)

...Požehnaný den, kdy jsem jako obyčejný pražský kluk přišel poprvé na jižní Moravu! Protože jižní Morava, jak jsem ji tehdy poznal, byla horká a barevná slavnost. A jako bílý koráb nad línými rovinami, odevšad viditelná, se nad ní tyčí Pálava, Pavlovské kopce.

Miloslav Nevrlý, Nejkrásnější sbírka

Jakmile u nás vyleze první jarní kvítí, nikdy neodoláme a jedem na jižní Moravu. Jaro je tam přeci jen o něco rychlejší a hlavně barevnější. Koniklece, kosatce nízké, mandloně, hlaváčky. Sice jsme za ty léta na jižní Moravě objevily spoustu krásnejch koutů, ale Pálava je klasika, tam je potřeba začít.

Pavlovské kopce najdeme ne daleko rakouských hranic, jižně od Novomlýnských nádrží, severně od Mikulova. Přejít kopce v severojižním směru je nenáročný celodenní výlet, kdy nám zbude i dost času kochat se krásou krajiny. Můžeme začít třeba na severu a stoupat od Dolních Věstonic k prvnímu pálavskému hradu. Dívčí hrad tu stojí od 13. století a dodnes se tu dá v suchu vyspat, jen to může přijít trochu draho, pokud

Dál nás cesta vede přes vrchol Děvína, nejvyššího místa Pálavy s výškou 549 m. Ale protože ten „zdobí“ televizní vysílač, je možná malebnější cesta traverzem po východním úbočí. Kolem Soutěsky, kterou obklopují vápencové skály s těmi nejlepšími botanickými kusy, sejeme na silnici do Klenčovic. Tam se dá občerstvit, ale neseďme dlouho, ještě nás čekají další pěkná místa. Budeme stoupat k Siroťčímu hrádku, kde je k přečtení pověst o princezně Dobrušce. A dál přes travnatou Stolovou neboli Tabulovou horu sejeme k silnici, po které jdeme asi kilometr, mineme Kočičí skálu a poté mezi vinicemi směr Tuřold. Tak se jmenuje jeskyně nad Mikulovem, v létě je přístupná veřejnosti s délkou okruhu asi 300 m. A nakonec Mikulov – malebné město. Věvodí mu zámek ze 17. století, nicméně bych doporučoval i výšlap na Svatý kopeček – poskytne rozhodně nejkrásnější výhled na město posazené mezi vinicemi. Kromě toho několik fotogenických sakrálních staveb na skalní stepi. A taky je to i poslední z pálavských kopců...

Ježour

kosatce pod Dívčím hradem

TIP NA HRU

CARCASSONE

Před několika lety jsem se náhodou dostal do proslulého města Carcassonne v jižní Francii. Již z přilehlé dálnice jsem obdivoval gigantické hradby v pohádkovém rozsahu. Pokud budete chtít toto město obdivovat alespoň na internetu, určitě narazíte na stejnojmennou a neméně legendární stolní hru.

Hra Carcassonne patří do skupiny „nových“ stolních her, které mohou hrát děti i dospělí. Tvůrce hry si odnesl nejedno ocenění za hratelnost a originalitu. V roce 2001 hra dosáhla pomyslného vrcholu a obdržela nejvyšší ocenění „Hra roku“.

Po rozbalení krabice na Vás vykouknou plata plná půvabných kartiček, jedna počítací deska a hromádka dřevěných figurek pro 5 hráčů - vše prvotřídní kvality. Český návod vás velice rychle provede hrou a umožní si již první „zápas“ užít. Kartičky jsou pro hráče společ-

né a pomocí nich postupně vytváří krajinu. Hráč na tahu vždy jednu kartičku otočí a přiloží ji k již vyloženým tak, aby na všech stranách „pasovala“. Vznikají tak cesty, města, louky a kláštery, na které mohou hráči umístit své figurky, aby sbírali body. Hráči se střídají ve vykládání tak dlouho, dokud nevyloží všechny kartičky. Body za získaná území se započítávají v průběhu hry, ale i na konci, jelikož o valnou část bodů se vás protihráči snaží připravit.. Při svém tahu mohou (a nemusí) na právě umístěnou kartičku umístit svoji figurku. Musí se rozhodnout, zda ji umístí na cestu (lupič), do města (rytíř), do kláštera (mnich) nebo na louku (sedlák). Každá z těchto

postav mu může přinést body, o které právě ve hře jde.

Hra je kouzelná a výjimečná hned v několika směrech:

- je tvořivá (hráči společně vytvářejí krajinu)
- může být kooperativní (2 nebo více hráčů se snaží dostavět město s cílem získat výhodu)
- je velmi zajímavá ve dvou, třech, čtyřech i pěti hráčích (což je unikátní vlastnost, protože hry vhodné pro dva většinou nejsou vhodné pro víc a naopak)
- je svižná (jedna partie se dá odehrát za 20 až 45 minut)
- je přitažlivá jak pro začínající hráče, tak pro zkušené hráče - oběma skupinám nabízí svými možnostmi široký prostor ke hře
- existuje velké množství variant a rozšíření s novými kartičkami, hru můžete postupně dovybavovat dalšími rozšiřujícími sadami.

Za základní hru utratíte zhruba 500 Kč. Další rozšíření pak pořídíte zhruba za 300 Kč.

Hru Carcassonne mohou jen doporučit, rozhodně vás nezklame.

Endžl alias Andílek

TIP NA HUDBU

ŽAMBOŠI

K téhle kapele jsem se dostal úplnou náhodou přes Vítu Troňníčka a jeho skvělý pořad v ČRo Pardubice „Folková pohlazení“.

Skvělá a citlivá muzika, skvělá a ojedinělá hra na kytaru, skvělé a nápadité texty. Dnes je to vlastně jen trojka muzikantů ze Vsetína, jejichž ústřední postavou je lesník, hlavní skladatel a zvláštní kytarista Jan Žamboch. Přes www.zambosi.cz jsem si objednal obě alba (mi-

mochodem za velmi příznivou cenu) a za cestu do práce a z práce jsem je v autě přehrál.

Dobrou muziku poznám tak, že mi z ní běhá mráz po zádech, to se mi stalo při písničce „Krátká paměť“ z alba „To se to hraje ...“ nebo „Joe z Ikarie“ z alba „Přituhuje“. Je to fakt síla. Zaposlouchal jsem se do Žamboši muziky a chytrých textů a najednou jsem se přistihl, že prostor a čas jsou mimo mě.

Pro fajnšmekry stojí za pozornost kytarová škola Honzy Žambocha na jejich [www](http://www.zambosi.cz), když jsem ho viděl na videu hrát, dostal mě a musím je vidět na živo!

Na závěr doporučuji jejich dětskou píseň, co se z hlavy nevypaří (text a akordy naleznete také na jejich [www](http://www.zambosi.cz)).

Držka

CO MŮŽEME SBÍRAT?

PIVNÍ ETIKETY

Pivo stejně jako slad a chmel, je více než oprávněně považováno za typický výrobek České republiky. Tato oblast má dlouholetou tradici ve vaření piva, jehož kvalita se stala světoznámou. Ve světovém žebříčku se řadí Češi v konzumaci piva na první místo! Průměr na každého občana je zhruba 160 litrů za rok.

Historie piva a pivovarů

Původ piva je však orientován do mnohem starší doby a do jiných oblastí. Již v dobách rané sumérské dynastie, asi 3000 let před našim letopočtem, mělo pivo v životě tehdejších lidí význačné místo a stalo se i předmětem v zájmu tehdejších vládců. Starobabylonský panovník Chammurabi (1762 - 1750 př.n.l.) nechal doslova vytesat do svého zákoníku i několik ustanovení o trestech za lichvu a falšování při výrobě piva. (Chammurabiho zákoník je „sepsán“ klínovým písmem na čedičové stéle, která je uložena v pařížském Louvru).

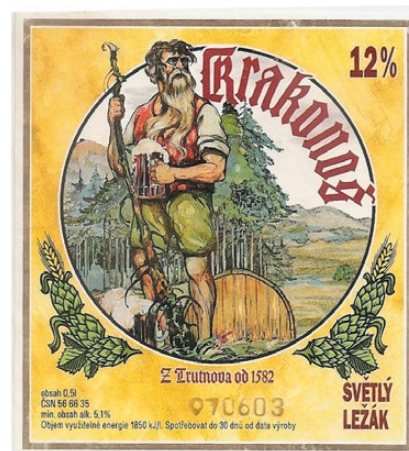

Prvním dochovaným dokladem o pivu v českých zemích je nadační listina prvního českého krále Vratislava II. z roku 1088, kterou kolegiatnímu kostelu na Vyšehradě přiděluje desátku

chmele na vaření piva. Je více než pravděpodobné, že v Čechách se pivo vařilo již před tímto rokem. Vařením piva se v prvních dobách českého pivovarnictví zabývaly ženy, pivo se vařilo ve světnici a kvasilo v tzv. pivních hrncích v komorách. Domácí pivovárky pak vznikaly i v různých klášterech. Je pochopitelné, že panovníci se snažili výrobu piva využít i ve svůj prospěch a královským městům, aby posílili jejich moc, udělovali výsadu „právo vaření piva“. Právo vařit pivo bylo spojeno s vlastnictvím domu, později pouze uvnitř hradeb. Právovárečné domy měly původně své vlastní pivovárky, později se vlastníci takových domů spojovali a měli společný pivovar, ve kterém pivo vařili. To byl zárodek pozdějších právovárečných spolků a měšťanstev.

Historicky se odhaduje, že v 16. století bylo v Čechách asi 3 000 pivovárků, městských, klášterních a šlechtických, výroba piva však měla řemeslný charakter. v 18. století pokrokový český sládek F. O. Poupě bojuje za vyšší kvalitu českého piva a kromě jiného je známá jeho zásada: pšenici na koláče, oves pro koně a jen ječmen na pivo.

V průběhu 19. století, na základě využití nových vědeckých a technických objevů, pivovarnictví v Čechách postupně přechází na jinou úroveň - stává se průmyslovým podnikáním. V té době byly v českých zemích založeny desítky nových pivovarů a také mnoho malých pivovárků zaniklo. Vedle jiných vzniká v těch letech i pětice dnes nejznámějších českých pivovarů Plzeňský Prazdroj (1842), Smíchovský Staropramen (1869), pivovar Gambrinus v Plzni (1869), pivovar Velké

Popovice (1874) a pivovar Budějovický Budvar (1895) a také známé moravské pivovary Přerov (1872) a Starobrna (1872). Zprůmyslnění pivovarnictví bylo provázáno postupnou koncentrací výroby. V polovině 19. století je v Čechách 1 052 pivovarů a jejich počet se dále snižuje na 666 pivovarů v roce 1912, 526 po I. světové válce a na 260 pivovarů v r. 1946.

Po komunistickém puči v roce 1948 byl celý pivovarský průmysl znárodněn a v podmínkách socialistického řízeného hospodářství se dostal na dlouhou dobu na okraj zájmu vládnoucí moci. Dochází k další násilné koncentraci pivovarského průmyslu. Začátkem 70. let minulého století pak byly v českých zemích postaveny dva nové pivovary. Z nich pivovar Radegast se dnes velice dynamicky rozvíjí a zařadil se mezi největší pivovary.

Zásadní zlom v dalším vývoji pivovarského průmyslu v České republice nastává po

roce 1989. V tomto roce bylo v českých zemích v provozu již jen 71 pivovarů, které vyrobily celkem 18,2 il. hl piva. Místo plošného direktivního řízení se rozvíjí konkurenční prostředí mezi zprivatizovanými pivovary, které se převážně ustavily buď jako akciové společnosti, nebo s. r. o.

I pivovarský průmysl, který se nemohl před rokem 1989 rozvíjet podle potřeb, neměl k zajištění své obnovy dostatek finančních prostředků. Přesto však postupně došlo ke konsolidaci českého pivovarství. Pivo dnes u nás vaří 38 společností ve 48 průmyslových pivovarech. Dále je u nás více než 70 restauračních minipivovarů, ze kterých je nejstarší pivovar U Fleků, založený v roce 1499. Všechny ostatní vznikaly po roce 1991.

Pivní etikety

Pivní etiketa je papírová nálepka na skleněné pivní láhvi a je důležitým zdrojem informací. Dozvíte se z ní, zda jde o pivo lehké, výčepní, ležák nebo speciální a zda je světlé, tmavé, polotmavé nebo řezané, kolik má alkoholu, dokdy byste ho měli vypít. Kromě těchto údajů je na etiketě uvedeno i logo pivovaru a celá je vždy barevně graficky provedena.

Každé pivo má svoji charakteristickou etiketu, která se v průběhu let upravuje, modernizuje nebo přizpůsobuje různým příležitostem. Dají se najít etikety s Vánočními nebo Velikonočními motivy, etikety přizpůsobené ročnímu období nebo třeba významnému výročí. Z etiket jednoho pivovaru lze sestavit například celou sérii vojáků nebo třeba kreslených vtipů. Možnosti jsou neomezené a podlehnout kouzlu sbírání etiket je tak jednoduché. Zvlášť když se kvůli sběratelskému kousku musíte obětovat a ono pivo koupit a vypít :-).

Čerpáno z www.cspas.cz

Parluc

1 Značka

Značku si každý pivovar chrání, někdy i za cenu soudních sporů. Často mívá českou i zahraniční verzi, většina tuzemských piv se totiž vyvážá do zahraničí.

2 Barva

Světlá piva se vyrábějí ze světlých sladů, tmavá z tmavých, karamelových nebo barevných sladů, polotmavé vznikne smícháním světlého a tmavého sladu, řezané smícháním světlého a tmavého piva stejného druhu.

3 Druh piva

Pivo musí být označeno druhem podle vyhlášky (ležák, výčepní... viz sloupek vlevo). Výrobce může přidat i údaj o stupňovitosti – například ležák 12°, jedenáctiprocentní pivo, 12° – pokud odpovídá skutečné hodnotě extraktu.

4 Výrobce

Ne vždy se dozvíte, ve kterém pivovaru bylo pivo vyrobeno a plněno, jako v tomto případě. Obzvláště u velkých pivovarských skupin, které vlastní více pivovarů, třeba i v zahraničí, se můžete jen domáhat, kde pivo uvařili. Jindy se musíte smířit například s údajem „vyrobeno pro Tesco“.

5 Českokobudějovické pivo

Evropské logo pro chráněné zeměpisné označení dává zákazníkovi garanci, že pivo bylo skutečně vyrobeno v Českých Budějovicích a že nejde o napodobeninu. České pivovary, které vyrábějí pivo technologií typickou pro výrobu českého piva, mohou používat i značku České pivo.

6 Složení

Na většině etiket najdete místo hlávkového chmele „chmelové přípravky“, může to být jak sušený chmel v granulích, tak chemicky připravený chmelový extrakt.

7 Obsah alkoholu

Nemá nic společného se stupni piva, 10% pivo neznamená, že má 10 procent alkoholu. Množství alkoholu závisí na množství cukru v extraktu a stupni prokvašení. Tento 12° ležák má pět procent, ale například Pilsner Urquell (také 12°) má díky nízkému stupni prokvašení jen 4,4 % alkoholu.

8 Minimální trvanlivost

Do této doby výrobce zaručuje, že pivo bude v pořádku, pokud bylo skladováno při optimálních podmínkách. K pití bude ještě pravděpodobně i v dalších týdnech, ale zcela určitě si na něm nepochutnáte. Pivo totiž ztrácí časem na chuť. Jenže uvádět datum výroby, které by bylo pro spotřebitele důležitější, protože lépe vypovídá o čerstvosti piva, není bohužel povinné.

KDE JSME TÁBOŘILI

DOLNÍ DVŮR

Roubenka

Dolní Dvůr je malá obec v Krkonoších, která má asi 250 obyvatel. Leží 5 km od Vrchlabí směrem severovýchodním. Pro náš oddíl skautek se tahle vesnice stala tábořištěm na začátku prázdnin v létě roku 1997. Co nás, děvčata z Orlických hor, zaválo až do Krkonoš, ptáte se? Toho roku bylo asi hledání vhodného tábořiště pro naši vedoucí Ivu těžší než kdy jindy, a protože nás nebylo moc, rozhodla se, že náš oddíl (11 skautek a vedoucí Iva s Efkou) pojede na trochu netradiční tábor do Krkonoš. Ivina teta vlastnila totiž chalupu v Dolním Dvoře, kterou nám na čtrnáct dní vypůjčila. „A to jako budeme mít tábor na chalupě?“, ptaly jsme se Ivy dost zklamaně. „A

co týpí, latrina, hlídky, totem, divočina?“ Už předem jsme tenhle tábor „odepsaly“, ale těch čtrnáct dnů nás přesvědčilo, že nezáleží až tolik na prostředí, ale spíš na tom, s kým ho strávíte a zažijete. A v našem případě musím napsat, že i užijete...

Stojíte-li na Rudném náměstí v Dolním Dvoře (kde si můžete na kostele sv. Josefa prohlédnout hlavní turistickou atrakci této obce – zvonkohru sestavenou z 11 zvonků), vydejte se cestou podél Klínového potoka směrem na Strážné. Asi po kilometru dojdete k hájovně, od které už nedaleko uvidíte vedle cesty roubenou chalupu. Dokola je obehnána nízkým dřevěným plotem, na malé zahrádce

před chalupou si můžete pod stromy odpočinout na lavičce. Přejdete-li silnici, dojdete stezkou podél lesa až ke Klínovému potoku – sem jsme se chodily koupat. Nad chalupou ve stráni byla v době našeho táboření oplocenka, ve které žil divočák Hubert. Chalupa má prostorné zápraží, kde se odehrávala velká část táborového programu a kde jsme taky často obědvaly, štípaly dřevo, hrály divadlo, měly ranní a večerní nástupy. Uvnitř je malá kuchyň s jídelním stolem – tady se vařilo (a díky troubě taky peklo, což není na tábořech tak obvyklé), taky se tu batikovalo, vyrábělo, tvořilo, psalo, zpívalo – zkrátka jsme tu trávil hodně společného času. V přízemí je ještě jedna místnost, kterou obývaly Iva s Evou, nám zároveň sloužila i jako umývárna – ve škopku na podlaze jsme se tu myly teplou vodou (ale to nebylo tak často...). Jako každá správná chalupa měla i tato prostornou půdu. Jedna její část byla přebudována na malý pokoj. Půda nám posloužila jako odkladiště pro naše zavazadla, Iva říkala, že v případě nouze bychom tu mohly spát. My jsme však byly pevně rozhodnuté, že spát budeme venku ve stanech. Ve svém táborovém deníku ale v zápise už z druhého dne tábora nacházím větu: *Venku*

Pohled na chalupu od cesty

Svačina na zápraží

bylo celý den strašné dusno. Večer přšelo, a tak jsme všechny spaly nahoře na půdě. U spaní na půdě jsme pak zůstaly celý tábor – tolik se nám zalíbilo hlavně proto, že jsme mohly být všechny pohromadě. Pozorný čtenář si všiml, že každé sloveso v minulém čase končí tvrdým y – jak jsem již psala, byly jsme tábořem ryze dívčím, což pro nás bylo hodně zajímavé. V první řadě to znamenalo, že jsme se o všechnu „pánskou“ práci musely postarat samy – v deníku například čtu, že nejčastějším podvečerním programem bylo štípání dřeva... Mělo to ale pro nás jako pro partu samozřejmě i mnoho výhod. Ve spoustě věcí byl tento tábor podobný těm ostatním – měly jsme táborovou hru, družiny, denní režim a služby podobně jako jiná léta, netradiční táborové prostředí ale nabízelo taky spoustu nových možností pro program. Na celodenní výlet jsme například vyrazili (zde je to měkké i záměrně, protože tenkrát se k nám připojil i Vašek Pavel:-) na Sněžku, podívaly jsme se do Vrchlabí, navštívily jsme Krkonošské muzeum, chodily jsme sbírat obrovské krkonošské borůvky. Přes počáteční nedůvěru k táboření na chalupě jsme musely uznat, že tenhle tábor byl sice úplně jiný, ale určitě ne horší než ostatní. A když se přiblížil konec, bylo nám ouvej. Opět čtu v deníku: *Asi v půl desáté potřeboval jet Vašek Pavel domů. Musely s ním jet dvě z nás. Nikomu se nechtělo odjet jako prvnímu, a tak jsme si losovaly...*

Čtyři z nás, které jsme tu v roce 1997 tábořily, se do Dolního Dvora jely po deseti letech podívat. Prošly jsme si vesnici a došly i k chalupě. Nikdo tu nebyl, a tak jsme chvíli poseděly na zápraží. Chalupa už patří jinému majiteli. A ten jistě netuší, že několik skautek v Čechách na jeho chalupu už jen tak nezapomeneme....

Hanka

Náš pořádek na půdě

Vyrábíme

Výlet na Sněžku

Fotbalové ženstvo s trenérem

ROZHOVOR S ...

TÝNOU POLÁČKOVOU

V kolika letech jsi začala skautovat? Byli to rodiče, kteří Tě do skautu přivedli?

Myslím, že kdyby nebylo rodičů (resp. taťky), nikdy bych ani nevěděla, co takové slovo „skauting“ obnáší. A v kolika letech jsem začala skautovat? Nejsem si tím úplně jistá, ale domnívám se, že to byl rok 1997 (nebo 1998)?! To je ostuda, ale teď vážně nevím.

Jak vzpomínáš na schůzky, když jsi byla ještě dítě? Máš nějaké zajímavé zážitky?

Lhala bych, kdybych řekla, že nepamatuji. Všechno to začalo s Dášou Stoklasovou, mou první skautskou vedoucí, k níž jsem měla určitou úctu a respekt.

Moc zážitků si nevybavuji, ale vzpomínám si, jak jsem tenkrát měla Dáše za zlé, když mi chtěla dát přezdívku „Slůně Bimbo“. V té době jsem to brala skoro jako urážku na cti. :D

Kde a kdy jsi byla poprvé na táboře?

Psal se rok 1998 a já jakožto světluška po 1. třídě vyjela v gumovkách a s kufříkem v ruce na můj první tábor do Mastů. Vzpomínám na něj jako jeden z nejlepších táborů (možná právě proto, že jsem něco takového zažila poprvé za život). Nikdy nezapomenu, jak nás jednou v noci vedoucí budili, abychom se přemístili z našich podsadáků do farní chaty na kopci. Všude byl chaos, vedoucí pobíhali sem tam a děti brečely. Já to považovala za nějaké dobrodružství. Za všechno mohl neustálý déšť, z nějž vznikly ty „slavné“ povodně roku 1998, na něž málokdo zapomene.

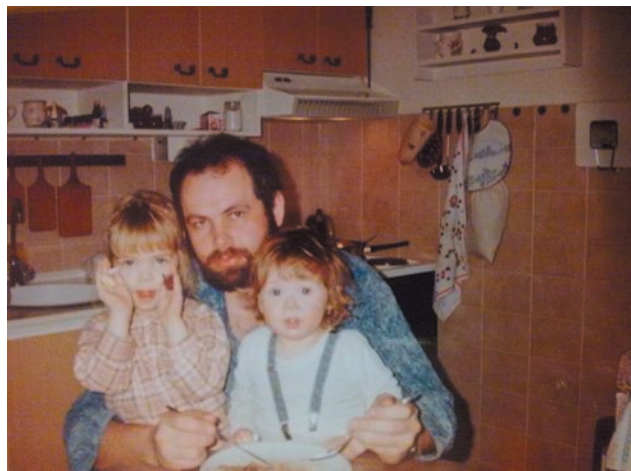
Pamatuješ si, ve kterém roce a komu jsi skládala skautský slib?

Celé se to odehrálo u slibového ohně na skautské louce za Orlickým Záhořím. Byla jsem dost nervózní, neboť jsem slibo-

vala Haničce, která byla v mých očích stokrát větší skautkou než já. Taky jsem spletla slib. V té chvíli jsem začala mít obavy, že mě Hanička pošle sednout jako žáka do lavice s tím, abych si to zopakovala příští rok, což se (naštěstí) nekonalo, a tak jsem se roku 2003 stala skautkou.

Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek?

Celý tábor v duchu „Pána prstenů“ – můj první skautský tábor. Nikdy předtím jsem něco podobného nezažila. U světlušek je přístup k dětem úplně odlišný, musí se na ně jinak. Tady to byla změna o 180 stupňů. Oproti minulým táborům jsem se musela začít o sebe starat sama. Už mi nikdo neříkal, co na sebe na tu a onu hru, co dělat s mokrým oblečením,... Všechno pro mě bylo nové, fascinující. Doteď obdivuji vedoucí, s jakou precizností to dokázali naplánovat a následně zrealizovat. A musím se i přiznat, že při různých hrách, kde byli vedoucí převlečení např. za skřety, jsem měla co dělat, abych se nepočurala strachy. Připadala jsem si, jako by to celé bylo opravdové.

Máš za sebou několik roků jako vedoucí skautek, jak vzpomínáš na tato léta?

S odstupem času musím konstatovat, že to pro mě byla hezká léta. Víte, ono bylo těžké dělat holkám „velkou“ vedoucí, když jsem byla jen o 3-5 let starší než ony. Není to to samé, jako když vás vede někdo, kdo má od vás věkový rozdíl 20, 30 let. Proto tam bylo více kamarádství a pohody než „velkého vedoucování“. Navíc jsem postupem času začala chápat, že už nejsou malé a nebaví je hry typu: „Hledání šifer“. Takže jsem se i párkrát dost zapotila nad vymýšlením náplně celé schůzky v nějakém hlubším smyslu než jen hraní si.

V současné době studuješ na vysoké škole, můžeš upřesnit kde a na jaké?

Spíš začínám studovat - na Vysoké škole ekonomické v Praze. Ještě se moc za vysokoškoláka nepovažuji, moc jsem toho nedokázala, zatím jen projít prvním semestrem. Po měsíci prázdnin po prvním semestru jsem začala semestr druhý a je to to nejhorší, co mě mohlo potkat. Člověk vypadne z tempa, nechce se mu nic dělat a pak přijde opět realita a dostat se do „toho“ je pro mě nadlidský výkon. Jinak s výběrem školy

jsem na začátku spokojená moc nebyla, ale poslední dobou se to lepší a doufám, že mi to vydrží!

Jaké jsou Tvé záliby? Čemu se věnuješ ve svém volném čase?

Říká se, že v Praze je bláze. Pro mě i draze. Proto, když tam zůstávám na víkendy (ale i po škole), ve volném čase si chodím přivydělávat většinou jako hosteska, což mě i baví. Momentálně chodím permanentně plavat, neboť jsem se rozhodla v létě vycestovat do USA jako plavčík, a tak není divu, že bych to měla ovládat. A protože je nyní plesová sezona, chodíme tancovat. :-)

Mnozí určitě zaslechli, že se každoročně podílíš na přípravě Malého Velkého plesu - jakou činnost zastáváš a co všechno obnaší?

Mou úlohou je shánění tomboly, její následná příprava, převoz do KD, vydávání. Je to trochu časově náročné, proto jsem tento rok poprosila i Hanču Benešovou, aby mi s tím pomohla, protože sama bych to při svém studiu v Praze nestíhala. Proto i jí patří velký dík! Ještě jsem zapomněla na prodej tombolových lístků, ale to se za práci ani považovat nedá. Vlastně celá má úloha je nic oproti tomu, co dalšího je potřeba při přípravě tohoto plesu.

Máš už nějaké plány na prázdniny? Chystáš se jet na tábor?

Jak už jsem se zmínila před chvílí, pokud všechny mé plány vyjdou, vycestuji na 3 měsíce do USA, takže tábor už se tam asi nevejde, i když - upřímně řečeno - jsem do Ameriky nejprve nechtěla, protože se to krylo s táborem. Nakonec jsem ale změnila názor, neboť teď mám jedinečnou příležitost se podívat někam dál.

Ovlivňuje Tě v něčem fakt, že máš za otce hlavního vedoucího našeho střediska?

Určitě. Asi to nebudu umět dobře zformulovat, ale neříkala bych pravdu, kdybych tvrdila, že mě neovlivňuje. Už od narození jsem vyrůstala ve skautsky založené rodině, což na mě má dopady. Zatím je shledávám ve směr jako pozitivní. :-)

Cestuješ ráda? Kam by ses v blízké budoucnosti chtěla podívat? Na jaké místo, které jsi už navštívila, vzpomínáš nejraději a proč?

Jsem typ člověka, kterému by nebylo proti srsti odcestovat do světa a klidně na dlouho. V budoucnu bych ráda navštívila Japonsko, ale to je spíš jen takový sen, co se mi možná splní, až si to budu moct finančně dovolit, takže tak za 10 až 20 let? :D A na jaké místo vzpomínám nejraději? To je těžké odpovědět! Moc ráda vzpomínám na prázdniny strávené např. v Anglii, kde jsem poznala spoustu skvělých lidí z celého světa, ale i přesto musím přiznat, že nejraději vzpomínám na záhořskou louku. Přirostla mi k srdci.

Chceš na závěr něco vzkázat čtenářům Totemu?

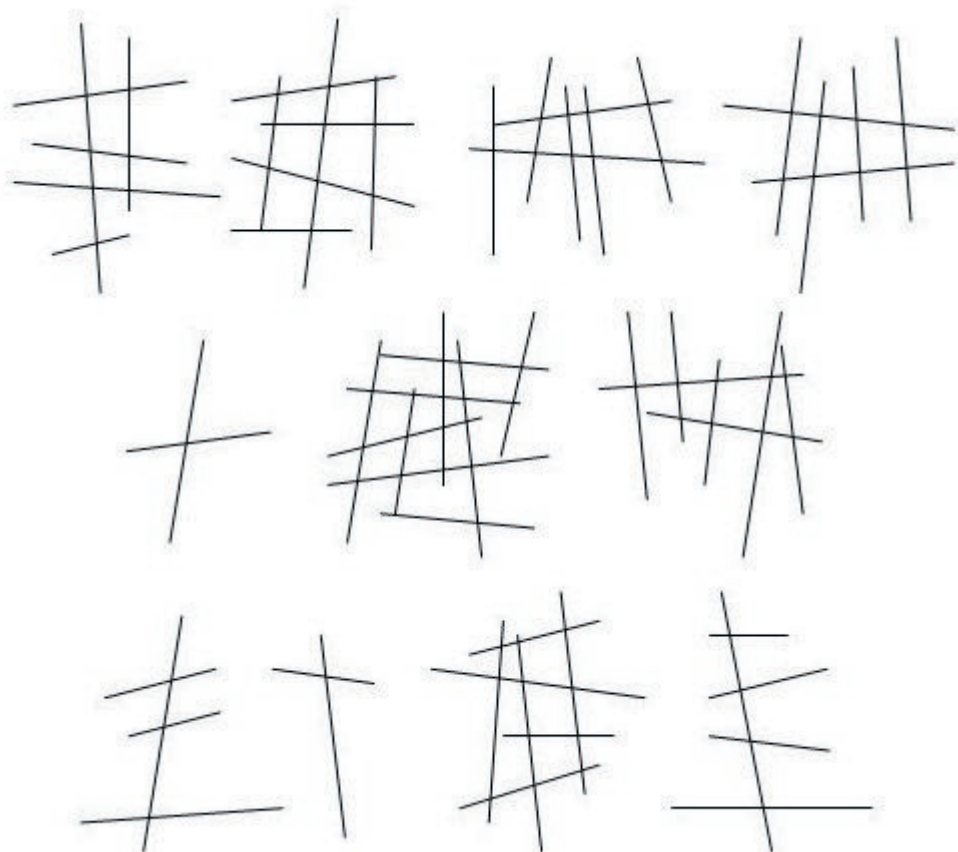
Všem čtenářům Totemu bych popřála, aby je i nadále bavilo čtení vašeho časopisu, takový ten optimistický pohled na svět, který je nepostradatelný pro šťastnější a veselejší život, a nyní bych přidala i přání hezky prožitého jara! :-)

PRO POBĚVENÍ

ČÍNSKÁ ŠIFRA

A	B	C	D	E
F	G	H	Ch	I
J	K	L	M	N
O	P	R	S	T
U	V	X	Y	Z

Svislé čárky udávají počet sloupců a vodorovné počet řádků.

Štaflíčka

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC DUBNA 2011

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

další TIPY na...
ZPRÁVY Z ČINNOSTI ODDÍLŮ
TÁBOŘIŠTĚ

VÍCE FOTEK

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Pavčina Čiháčková, Ondřej Němeček, Kateřina Fléglová, Lenka Slavíková, Pavčina Štaffová, Vlastimil Jelen, Martin Dítě, Roman Ludvík, Jan Friede, Pavel Anděl, Hana Friedová, Veronika Štaffová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Lenka Slavíková, Jan Friede, Pavel Anděl, Hana Friedová, Pavčina Čiháčková, Ladislav Kubec a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová, Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

**Nedědíme Zemi po svých předcích,
ale půjčujeme si ji od svých dětí.**

Antoine de Saint-Exupéry